

Regeringskansliet
Justitiedepartementet

Betänkandet SOU 2021:68 Skärpta straff för brott i kriminella nätverk

---

Sammanfattning

Åklagarmyndigheten kan i allt väsentligt ställa sig bakom de sätt på vilka utredningen föreslagit att brottslighet med olika grad av koppling till kriminella nätverk ska bestraffas och i övrigt behandlas strängare. Vi delar tankesättet att genomgående låta förslagen ta sikte på de brottsliga gärningarna som sådana och inte på gärningspersonens koppling till ett kriminellt nätverk. I några hänseenden är vi dock tveksamma till förslagen och vi ser också behov av ytterligare förtydliganden. Beträffande de ekonomiska konsekvenserna gör vi andra bedömningar än vad utredningen har gjort.

Inledande reflektion

Betänkandet innehåller en lång rad förslag som sammantaget innebär betydande straffskärpningar, vilket också varit utredningens uppdrag.

Det ligger nära till hands att tro att det alltid ligger i åklagarväsendets intresse att straffnivåerna skärps. Myndighetens uppdrag att utreda och lagföra den som har begått brott ska dock ses i ljuset av det samhälleligt överordnade intresset av att öka människors trygghet genom att minska omfattningen av brott i samhället.

Som utredningen framhåller i avsnitt 7.6 kan inte den problematik som betänkandet behandlar ens till större delen lösas genom straffrättsliga åtgärder. Det finns inte något vetenskapligt stöd för att det går att straffa bort brott. Mot den bakgrunden är det viktigt att kostsamma reformer för straffskärpning inte sker på bekostnad av utvecklingen av effektiva straffprocessuella verktyg så att brott kan klaras upp. Inte heller bör reformerna ske på bekostnad av andra åtgärder för att minska riskerna för att individer begår brott eller etablerar en kriminell livsföring.

8.4 Strängare straffskalor

Det framstår som principiellt tveksamt att skärpa straffen för vissa brottstyper av det skälet att sådana brott är vanliga i vissa kriminella sammanhang. Brotten är generella och begås såväl inom som utom kriminella nätverk och straffskärpingarna träffar därmed fler fall än de som utredningen åsyftar.

Med det sagt är det ändå lätt att se att ett ökat inslag av mycket kvalificerade och allvarliga fall av brott kan motivera lagstiftaren att höja straffmaximum så att dessa fall fullt ut kan mötas med den reaktion som de förtjänar. På sådana skäl är utredningens förslag om höjda maximistraff väl motiverade.

Den principiella tveksamheten gäller framför allt att höja straffminimum för brottstyper av det skälet att de är vanliga med koppling till kriminella gäng. Det hindrar dock inte att genomgången av sådana brottstyper kan visa att det på ett mer generellt plan finns skäl att se mer allvarligt på ett eller flera av dem.

Åklagarmyndigheten menar att det sammantaget är väl motiverat och konformt med reaktionssystemet i övrigt att, som utredningen föreslår, höja straffminimum för grovt olaga tvång, grovt olaga hot och grov utpressning. I de här delarna kan det också antas att de höjda straffnivåerna med relativt god precision träffar de individer och grupperingar som avses.

8.4.7 *Straffskalorna för rån och grovt rån samt vissa andra frågor*

Straffskalan för rån har varit oförändrad sedan 1965 då brottsbalken infördes. Samtidigt har andra straffskärpningar genomförts, inte minst beträffande inbrott i bostad, som aktualiserar frågan om att skärpa straffen för rån. I samma riktning talar det faktum att rån är ett strategiskt brott bland unga i kriminella nätverk. Det huvudsakliga motargumentet är att en höjning av minimistraffet för rån skulle träffa långt fler än betänkandets huvudsakliga målgrupp.

Åklagarmyndigheten menar att övervägande skäl talar för att höja straffskalan på det sätt som föreslås, inte minst mot bakgrund av den möjlighet som rånbestämmelsen ger att döma för de mindre allvarliga ingående brotten om en rubricering som rån framstår som oproportionerlig.

Vi ställer oss dock något tveksamma till förslaget om att rån av betalningsverktyg bör omfattas av straffbestämmelsen. Utredningen motiverar bland annat förslaget med en jämförelse mellan en situation där någon tvingar sitt offer att lämna över ett klädesplagg och därmed begår ett rån och en situation där någon

tvingar sitt offer att lämna över ett bankkort och koden till kortet men inte använder sig av kortet under själva rån situationen och därmed inte kan dömas för rån utan för mindre allvarlig brottslighet, närmast grovt egenmäktigt förfarande. Eftersom integritetskränkningen för brottsoffret torde vara densamma i de båda situationerna, menar utredningen att det är motiverat att betrakta även den senare situationen som ett rån och därmed tillämpa den strängare straffskala som är reserverad för rånbestämmelsen. Vi vill understryka att vi delar synpunkten att själva integritetskränkningen är densamma. Vi ställer oss ändå på ett par skäl tveksamma till att även inbegripa betalningsverktyg i rånbestämmelsen.

Det första är att förslaget skulle innebära en avvikelse från den traditionella, och starkt förankrade, betydelsen av rån som en gärning som innebär att en förmögenhetsöverföring sker under ett direkt tvång. Det här riskerar att utvattna den särställning som rån har bland tillgreppsbroten och som också motiverar den strängare straffskalan. Det blir också svårt att motivera gränsdragningen mot andra gärningar som liknar de exempel som utredningen för fram, till exempel en situation där någon tvingar sig någon annans id-kort och utlämningsavi. Till det kommer det faktum att ett stöldobjekt har ett givet värde som kan påverka straffvärdet av gärningen, medan ett bankkorts ”värde” är knutet till behållningen på kontot vid det tillfälle när gärningspersonen använder det. Dessutom finns det en osäkerhet i om gärningspersonen ges tillfälle att använda kortet och därmed fullborda förmögenhetsöverföringen.

Det andra är att vi ställer oss tveksamma också till behovet av att inkludera betalningsverktyg i rånparagrafen. Den ovan beskrivna situationen med en person som tvingar sitt offer att lämna över bankkort och kod skulle rimligen kunna tas om hand genom att bedöma gärningarna som grovt olaga tvång och ett efterföljande automatbedrägeri. Grovt olaga tvång kommer med utredningens förslag att ha ett minimistraff om ett år. Vi menar att det nog är rimligt att två situationer med likartad integritetskränkning men där förmögenhetsöverföringen sker vid olika tidpunkter resulterar i olika brottsrubriceringar, även om det sammanvägda straffvärdet bör bli likartat.

För det fall att regeringen går vidare med utredningens förslag vill vi lyfta en fråga kring definitionen av betalningsverktyg. I de exempel som ges framgår inte om det räcker med att ett bankkort överlämnas eller om även koden måste uppges. Betalningsverktyg definieras i 9 kap. 3 c § andra stycket brottsbalken som skyddade verktyg, handlingar eller uppgifter som ger möjlighet att överföra pengar eller ett penningvärde. Rimligtvis bör inte ett bankkort utan tillhörande

kod uppfylla kriterierna för att vara ett betalningsverktyg, eftersom det saknas möjlighet att överföra pengar utan tillgång till koden. Samma sak bör gälla betalningsappar som Swish och Google Pay; utan inloggningsuppgifter eller uppgifter om innehavarens mobila bank-ID är det inte möjligt att överföra pengar. En fråga är också hur man ska hantera de betalkort som kan användas för mindre inköp utan att koden behöver anges. Det skulle vara önskvärt med ett förtydligande i dessa delar.

8.5 Utvidgade eller nya kvalifikationsgrunder

Åklagarmyndigheten delar utredningens uppfattning att de föreslagna kvalifikationsgrunderna för grov allmänfarlig ödeläggelse stämmer väl överens med de allvarliga sprängdåd som förekommer i samband med konflikter mellan kriminella nätverk. Vi anser att det är ett väl genomtänkt och välmotiverat förslag att införa dessa grunder och att ge den grova varianten av allmänfarlig ödeläggelse en egen brottsbeteckning. Även i övrigt instämmer vi i utredningens bedömningar under detta avsnitt.

8.6 Nya straffskärpningsgrunder för att betona brottslighetens allvar

8.6.2 Den särskilda straffskärpningsgrunden avseende brottslighet i organiserad form bör inte ändras

Enligt kommittédirektiven har utredningen haft till uppgift att analysera om tillämpningsområdet för straffskärpningsgrunden i 29 kap. 2 § 6 brottsbalken är ändamålsenligt utformat och träffar brottsligheten på avsett sätt. Det är vår uppfattning att straffskärpningsgrunden i 29 kap. 2 § 6 brottsbalken inte tillämpas av domstolar i någon större utsträckning. Det hade varit intressant att ta del av ett resonemang kring hur bestämmelsen tillämpas och vad det är som kan ligga bakom att domstolarna mycket sällan refererar till bestämmelsen i sina domar.

Det har också varit utredningens uppgift enligt direktiven att överväga om bestämmelsen bör ändras så att den kan tillämpas även vid brott som är ett uttryck för eller utgör ett led i en kriminell uppgörelse. Vi vill understryka att vi delar utredningens ståndpunkt att det inte är lämpligt att använda sig av uttryck som att brottsligheten skett i ett kriminellt nätverk eller inom en kriminell organisation. Det är ur Åklagarmyndighetens synpunkt välkommet med en straffskärpningsgrund där det är egenskaperna och komponenterna i själva

gärningen som avgör straffvärdet, inte vilken eventuell tillhörighet gärningspersonen har till ett kriminellt nätverk.

8.6.3 Det bör särskilt beaktas att ett numerärt överläge har utnyttjats

Vi delar bedömningen att det finns ett behov av ett förtydligande i lagbestämmelsen. Detta kommer att kunna tillämpas även utanför kriminella uppgörelser, vilket också det synes väl motiverat.

8.6.4 En ny typ av straffskärpningsbestämmelse som tar sikte på våldsamma uppgörelser bland kriminella

Vi delar utredningens uppfattning att förekomsten av skjutningar och sprängningar är ett mycket allvarligt samhällsproblem. Vi anser också att det inte är genom straffskärpningsregeln i 29 kap. 2 § 6 brottsbalken som den skärpta syn på brottslighet i kriminella nätverk som regeringen efterfrågar ska kunna åstadkommas.

Utredningen pekar på två allvarliga konsekvenser av gängvåldet. Det ena är att skjutningar och sprängningar genomförs på allmänna platser i total likgiltighet inför möjligheten att tredje man kommer till skada. Det andra är att en skjutning inom en kriminell miljö i många fall triggar igång en våldsspiral med fler efterföljande skjutningar (se s. 227).

Bevekelsegrunderna för en ny straffskärpningsregel är således goda, och det bör därför gå att förklara och försvara de mycket skarpa reaktioner som eftersträvas. Det är samtidigt viktigt att vara klar över att den nya bestämmelsen kommer att innebära att ett skott i benet på någon kommer att leda till ett högre straff när det utförs av en gängkriminell på ett folktomt torg än när det utförs av en våldsbenägen make i den gemensamma bostaden.

När det gäller utformningen av bestämmelsen noterar vi att första punktens platsbegrepp är brett beskrivet, ”på allmän plats eller en annan plats där människor brukar samlas eller har samlats”. Uttrycket har valts för att överensstämma med platsbegreppet i vapenlagen och innebär i praktiken att bara få platser är undantagna, särskilt som formuleringen träffar platser också vid tidpunkter då de normalt är folktomma och tredjemansriskerna således är små.

Bestämmelsen träffar också brett på det sättet att allvarliga brott på allmänna platser omfattas även i de fall där det inte finns någon koppling alls till kriminella

gäng. Det gäller exempelvis om maken i exemplet ovan skjuter sin hustru i benet på stan eller kvällstid vid bostadsområdets lekplats.

Ett grundläggande syfte med att göra det synnerligen försvårande att begå allvarliga brott på allmänna platser bör vara att söka styra bort gängskjutningar från sådana miljöer. Samtidigt innebär gängskjutningen i sig – oberoende av plats – att brottet ska bedömas med detta extra allvar. Det framstår som oklart om straffskärpningseffekten är avsedd att ge dubbel effekt när brottet sker på allmän plats.

Som vi ser det finns det skäl att i det fortsatta lagstiftningsarbetet titta närmare på utformningen av bestämmelsen. I linje med det ovan anförda bör man därvid överväga att lägga fokus på de omständigheter som nu upptas i punkterna 2 och 3, och låta eventuella tredjemansrisker ytterligare förstärka straffvärdet i gärningar med sådana omständigheter.

8.6.5 *Det bör vara möjligt att tillämpa en förhöjd straffskala när någon döms enligt 29 kap. 2 a § brottsbalken*

Åklagarmyndigheten anser att en kraftig straffskärpning bäst får verkan om den kombineras med en möjlighet att överskrida den aktuella straffskalan. Därför delar vi bedömningen att det bör införas en uttrycklig bestämmelse om detta.

9 Unga som involveras i kriminalitet

9.3.2 *Straffansvaret för att utnyttja och involvera unga i brottslighet bör skärpas*

Det är vår uppfattning att det tidigare varit svårt att få genomslag i fråga både om straffansvar och straffvärde när äldre gärningspersoner på ett hänsynslöst sätt utnyttjat yngre att begå brott. Därför välkomnar vi den bedömning som görs att det finns ett behov av ett utvidgat straffansvar på området.

9.3.3 *Straffansvaret för människoexploatering bör även omfatta exploatering i brottslig verksamhet*

Vår utgångspunkt är att det finns ett starkt samhällsintresse av att motverka att unga blir involverade i kriminalitet. Som vi återkommer till bedömer vi att förslaget till en ny straffbestämmelse i 16 kapitlet brottsbalken på ett bra och träffsäkert sätt möter behovet att inskräpa det. Mot den bakgrunden har vi svårt att se mervärdena med att för i allt väsentligt samma syfte komplettera bestämmelsen om människoexploatering.

Vi bedömer också att det föreslagna tillägget skapar en del komplikationer. Till skillnad från redan i paragrafen uppräknade sätt att exploatera någon, innebär tillägget av ”brottslig verksamhet” att deltagande är straffbart. Det innebär alltså att såväl exploitören som den som exploateras är gärningspersoner och att den senare i en rättegång kan ha rollen som både målsägande och tilltalad. Liknande situationer kan visserligen förekomma redan idag om någon förmått medverka till brott genom olaga tvång, men situationen skulle bli långt vanligare med förslaget.

En sammankopplad fråga är den om ansvarsfrihet på grund av nöd för en person som begått brott på grund av att denne exploaterats i en brottslig verksamhet. Det tycks dock saknas ledning i denna fråga.

En annan komplikation är att den utvidgade straffbestämmelsen även ska gälla personer över 18 år. Av lagtekniska skäl är det förståeligt att en sådan lösning föreslås. Däremot är det svårt att av de skäl som utredningen presenterar se ett tydligt behov av att även vuxna personer ska omfattas av kriminaliseringen.

Därtill kommer att de exempel som utredningen lämnar på otillbörlig användning i brottslig verksamhet omsatt på vuxna är i gränsområdet för vad som kan beskrivas som sådant trångmål som paragrafen förutsätter, exempelvis då vuxne A luras att åt vuxne B bära ett vapen för att B ska slippa risken av straffansvar för grovt vapenbrott.

Sammantaget anser vi att skälen mot förslaget till en ändring av brottet människoexploatering väger tyngre än skälen för, särskilt mot bakgrund av förslaget om det nya brottet främjande av ungdomsbrottslighet, som i aktuell del har samma skyddsintresse och där straffskalan föreslås vara densamma.

9.3.4 En särskild straffbestämmelse avseende involvering av unga i brottslig verksamhet

Som Åklagarmyndigheten har framhållit i andra sammanhang är det en brist att reaktionssystemet inte ser med särskilt allvar på att engagera unga människor i brottslighet, oavsett om det sker i syfte att utnyttja att unga gärningspersoner straffas lindrigare än vuxna eller om det sker av andra skäl. Därför är det tillfredsställande med en ny straffbestämmelse som just är inriktad på att kriminalisera ett sådant beteende.

Förslaget är välgrundat och har en rimlig avgränsning, både vad gäller beskrivningen av begreppet involverar och den föreslagna ansvarsfrihetsregeln. Det är också mycket bra att bestämmelsen kan tillämpas även vid oaktsamhet i förhållande till den unges ålder, för att parera en given invändning från den misstänkta och för att göra räckvidden av den myndiges ansvar tydligt. Det är likaså klokt och systematiskt riktigt att behandla brottet som ett brott mot allmän ordning och inte som ett målsägandebrott.

Mot bakgrund av det tunga samhällsintresse som motiverar kriminaliseringen, framstår straffskalan som lämplig. Även om lagstiftaren på ett generellt plan bör vara återhållsam med att peka ut brottstyper där brottets art ovillkorligen motiverar fängelse, måste det nu aktuella brottet höra till den smala kretsen. Återväxten av unga kriminella och olika grupperingars intresse av att anlita unga talar starkt till stöd för detta.

10 Narkotikabrotten

10.6.2 *En särskild straffskala bör införas för narkotikabrott som innefattar försäljning eller annan befattning med narkotika som är avsedd att säljas*

Den föreslagna ändringen innebär ett förhållandevis högt minimistraff om sex månader och det kommer sannolikt att få ett brett genomslag även utanför gängmiljöerna. Vi tillstyrker en straffskärpning för all befattning med narkotika som ingår som ett led i en försäljning.

Den valda lagtekniska lösningen är dock inte oproblematiserad. Ett exempel på det är att många gärningar som faller under punkten 5 inte kommer att omfattas av den skärpta straffskalan, och detta trots att det genomgående handlar om förfaranden som främjar försäljning.

Det är enkelt att instämma i utredningens konstaterande att konstruktionen av 1 § narkotikastrafflagen är komplex och att det finns ett behov av att se över hela bestämmelsen.

10.6.3 *Det finns inte skäl att ändra kvalifikationsgrunderna för de grova och synnerligen grova narkotikabrotten*

Utredningen har haft till uppgift att utvärdera om lagändringarna som trädde i kraft den 1 juli 2016 har fått avsedd effekt m.m., men kommer efter en utförlig redogörelse fram till att några ändringar i nuläget inte bör göras.

Åklagarmyndigheten delar den bedömningen. Lagstiftningen är förhållandevis ny och det finns inte tillräckliga skäl att ändra den i nuläget.

10.6.4 De osjälvständiga brottsformerna avseende innehav och annan befattning med narkotika än bruk ska kriminaliseras

Vi välkomnar den föreslagna lagändringen som kommer att täppa till en lucka i lagstiftningen och göra det lättare att ingripa mot internetförsäljning av narkotika. Förslaget kommer bland annat att få till följd att beställning av narkotika på internet blir kriminaliserat. Det kan antas att kriminaliseringen kommer att få ett brett genomslag även utanför de kriminella nätverken.

11 Återfall i brott

11.4.2 Återfall i brott ska vid straffmätningen beaktas i större utsträckning än idag

För det som är betänkandets huvudsyfte, att skärpa reaktionerna på gängkriminalitet, torde den kraftiga straffskärpning som föreslås i 29 kap. 2 a § brottsbalken i hög grad omhänderta intresset av stränga straff vid allvarlig brottslighet, och det också vid återfall i sådana brott.

Utredningens förslag om en huvudregel för återfallsskärpning kommer att få en stor betydelse för den samlade straffmassan. En stor del av de personer som döms hör till en krets som regelbundet kan knytas till brott av varierande karaktär. För dessa personer – varav den absoluta majoriteten inte har någon koppling till gängkriminalitet – medför regeln nära nog regelmässigt straffskärpning vid varje domstillfälle.

Betänkandet redovisar utförligt hur osäkert det är om fängelsestraffet har en brottspreventiv effekt, och således om längre fängelsestraff vid återfall skulle minska den totala brottsnivån i samhället. Förslaget om skärpta straff vid återfall vilar därför på öppet antagande om att ökad inlåsning skulle kunna ha en viss brottspreventiv effekt.

För det fall att regeringen går vidare med utredningens förslag, menar vi att det behövs ytterligare vägledning kring hur stort påslag som ska göras på grund av återfall, liksom om den närmare avgränsningen av de fall där återfallsskärpning ska vara huvudregel.

12 Häktning

12.4.2 *Presumtionsregeln ska tillämpas på brott med minimistraff om ett år och sex månader*

Utredningen redogör på ett tydligt sätt både för nuvarande förutsättningar för häktning och de överväganden som gjorts beträffande presumtionsregeln. Åklagarmyndigheten ansluter sig till argumenten för en sänkning av gränsen för när det föreligger en presumtion för häktning och anser att ett år och sex månader är en rimlig avvägning i förhållande till både den misstänktes och utredande myndigheters perspektiv. En sådan ändring innebär att presumtionsregeln alltså endast kommer att kunna tillämpas vid allvarlig brottslighet. Den enskildes intressen och rätt till skydd för grundläggande fri- och rättigheter är tillgodosedda. Genom att sänka gränsen för presumtionsregeln införs utökade möjligheter att lagföra gärningspersoner för allvarliga brott begångna inom ett kriminellt nätverk.

Vi instämmer i bedömningen att den sänkta gränsen inte bör vara begränsad till fall där brottet är begånget inom ett kriminellt nätverk. Flera skäl talar för det, men precis som utredningen beskriver skulle det i många fall vara förenat med betydande svårigheter att redan i samband med prövningen av ett häktningsyrkande presentera omständigheter som med tillräcklig styrka talar för att en gärning begåtts av en person verksam inom ett kriminellt nätverk.

Det saknas en analys och bedömning av vilka konsekvenser det nya förslaget kan få för frihetsberövanden av misstänkta under 18 år. Den frågan kan behöva belysas ytterligare.

14 Konsekvensanalys

14.2.4 *Polismyndigheten, Åklagarmyndigheten och domstolarna*

Om polis och åklagare ska kunna förvalta de nya reglerna på avsett sätt, utan att det får problematiska återverkningar på andra brottsområden, måste de nya reglerna mötas med ett tillskott av resurser. Vi delar inte utredningens bedömning att de föreslagna regelförändringarna kan hanteras inom ramen för befintliga anslag.

På samma sätt som fler förtursmål innebär ökade kostnader för domstolarna, innebär fler ärenden med frihetsberövade att kostnaderna ökar för åklagarna. Flera av förslagen kan antas leda till att omfattningen av mål med häktade ökar,

---

men inte minst gäller det förslaget om sänkt gräns för s.k. obligatorisk häktning. Av intern statistik för helåret 2020 framgår att 3 900 ärenden avsåg vuxna som misstänktes för grov misshandel, rån och grov utpressning, alltså de brott som kommer omfattas av den sänkta gränsen. I drygt 1 600 av dessa, motsvarande cirka 40 procent, var den misstänkte häktad. Med en ny gräns får man utgå från att långt fler av dessa handläggs som häktade.

När det gäller de föreslagna straffskärpningsgrunderna är det inte helt lätt att följa det resonemang som innebär att förändringarna snarare skulle ha kvalitativ än en kvantitativ påverkan på brottsutredningarna. Vi kan inte se annat än att de nya grunderna kommer att kräva ytterligare utredningsåtgärder, i synnerhet den föreslagna straffskärpningsgrunden avseende konflikter i kriminell miljö där det kraftiga straffpåslaget kommer att leda till en närmast obligatorisk utredning kring eventuella gängkriminella kopplingar hos de inblandade.

Utredningen pekar på risken för att förhandlingstiden blir längre som en konsekvens av straffskärpningsgrunderna. Vi delar den uppfattningen.

I frågan om föreslagna nykriminaliseringar tycker vi att utredningen gör en alltför försiktig prognos. Att förslagen kommer att leda till nya lagföringar bör vara en självklar utgångspunkt, och precis som utredningen skriver på s. 463 kan det antas att det nya brottet främjande av ungdomsbrottslighet kommer att prioriteras av polis och åklagare. De rekvisit som brottet består av kommer att kräva en utredningsinsats som går utöver vad som är aktuellt enligt de brottsrubriceringar som vi har tillgängliga idag.

Slutligen bör det nämnas att straffskärpningar och den föreslagna återfallsregeln lär medföra att det reella utrymmet för att genom förundersökningsbegränsningar och åtalsunderlåtelser inrikta utredningsverksamheten mot att lagföra så många som möjligt får stå tillbaka till förmån för att straffa färre mer. Det kommer i sin tur leda till ökade utredningskostnader.

Sammanfattningsvis kan vi konstatera att förslagen i betänkandet kommer att leda till omfattande kostnadsökningar för Åklagarmyndigheten. Vi välkomnar en dialog kring hur anslagen bör justeras.

Detta yttrande har beslutats av riksåklagaren Petra Lundh efter föredragning av kammaråklagaren Isabelle Bjursten. I den slutliga handläggningen av ärendet har också rättschefen Marie-Louise Ollén deltagit. Överåklagaren Lennart Guné har medverkat i beredningen.

Petra Lundh

Isabelle Bjursten

Kopia till

Kommunikationsavdelningen

Rättschefen

Biblioteket